

Gem helt nya och ganska wackra Kjärlers.

# W i s d r,

Den Första:

Jag skrifwer et Bref utaf fjärlighet stor &c.

Sjungen som: Sleppet Prins Carl &c.

Den Andra:

Ack uselhet hwart skal jag fly, &c.

Den Tredje:

Solen hon wärkar så, at &c.

Sjungen som: Ack! hwad för lust och nöje &c.

Den Sjunde:

Men ack! hwad nöje är om  
Sommaren, &c.

Den Femte:

Ta mig den onde, när jag &c.



# I.

Jag skrifer et bref utaf kärlighet stor, Det  
skickar jag dit som min käraste bor, Och  
ber hon wil wänta et år eller två, till  
dess jag är färdig at resa härifrån.

2. Kom hog när wi talte de muntliga ord,  
Den tid jag tog afsked och från dig bortfor,  
de orden wi talte wid sista afsked, Jag skal  
igenkomma til Trolofnings-tid.

3. Gåst mången i werlden med klaffaren far,  
Jag tager en annan och lemnar dig qwar. Tänk  
intet min lilla jag swiker dig så, Gåst mången  
wål önskar at så måtte gå.

4. Hålt stilla, hålt stilla, låt klaffaren gå,  
Låt dig ej inbilla jag swiker dig så, Vil Gud  
och jag lefwer jag kommer igen, Då hoppas  
jag träffa med glädje min wän.

5. Att sänge jag lefwa i frid och i ro Som  
grönskande rosor som wäxa och gro, Jag skul-  
le dig älska i hog och i sinn, Att kunde jag  
önska at du wore min.

6. Jag har dig i tankar ehwar jag och far  
Wåd' dagar och nätter så har jag dig qwar,  
Om dagen så tänker jag städse på dig, Om  
natten i drömmar som oroa mig.

7. Att sänge jag lefwa til den dagen kom  
At jag sänge sofwa på din ljuftwa arm, Att!  
Att

Att du min lilla allerkärstan min, Att, tänk  
på de orden i enslighet din.

8. Att hade jag wingar lik såsom en And,  
Och kunde så flyga til watten och land, Så  
skulle jag flyga til dig min wän kär, Som  
jag önskar finna fri från alt besvär.

9. Emedlertid önskar jag dig städse må wäl,  
Befaller dig Gudi til lif och til själ, Förblif-  
wer til döden din trognaste wän, Som jag  
önskar finna med glädje igen.

## Den Andra:

# I.

Att uselhet hwart skal jag fin, Stor sorg  
jag för mig ser; Min ungdoms tid är  
wänd i sorg och ömhet åt mig ser, Och  
hjerter fångslas allan där, Hålt när jag saknar  
den som tro och kärlek städse har, Jag hållit  
för min wän.

2. Et troget hjerta hade jag, et hjerta utan  
list, Hwars tro och kärlek mot och med din  
dagon aldrig sedt; Nu skola wänner skiljas åt,  
Som slutat har sit tal, Som lofwat har,  
hwaran sin tro, Intil sin mörka graf.

3. Nå, nå, det blir nu som det kan, Jag  
får ej bli din wän; Men om jag inter dör för  
snart, så kommer jag igen. Skall Gud mig  
gömma i Jorden bort ibland de dödas sand,  
Gud låt mig aldrig förr se annan i din famn.

4. Men

4. Men ingen ting jag mer begär än endast  
kunna få, Det sinnet mit har lystat på, Och  
hjärtat efterstår; En präst och ståt jag ej wil  
ha, eller derom ber; Men dagligt brödd, en  
dygdig Wän det skattar jag långt mer.

5. Så wet mit tal, och wet mit slut, min  
dgon rinna nu; Wi mörkas åt på Domedag,  
du blifwa må min Brud, Där så wi råkas  
uti frögd ibland de Helgon mång; där wi så  
höra ångsljud uti Baluners sång.

6. Och efter jag nu slutar up at skrifa  
något mer, En jag liksom för dgon ser at werle-  
den åt mig ler. Och Gud han lönar ewigt den  
som gläds sig åt mit fall, Och ifrån dig min  
wän, mig hafwer skildt i lefnadsdagar allt.

7. Emedlertid så lef i frögd jag önskar dig  
allt wäl, Men glöm ej bort din trogna wän  
som warit har din tröst! Gud wet, jag unnar  
dig allt godt, långt mer än du kan tro. Adjd,  
Adjd, min lilla wän, min glädje och min Ro.

---

### Den Tredje:

#### I.

**S**olen hon wärkar så, Att Jsebergen smälta  
Ören spåns för plogen nu, Att Åkers-  
jorden älta, Lärkan sjunger allt för sött  
och Gökken börjar gala, Foglarna som bygga bo,  
Och Lärlek lyftas tala.

2. Träde

2. Träden, de allmänt nu I grönan dragt  
sig kläda, Herdar med Herdinnorna I Wall-  
horn höres qwäda, Deras Hjordar gå i bet  
Och med hwarannan smeka, Skogs-Musketen  
dynad är, och Orren börjar leka.

3. Blomstren, de rinna up ur Jordens fast-  
la stöte, Sol och regn uplifwar dem, Att wäxa  
blifwa söte, Bien suga blommans saft och sam-  
ka mynnas honung, Deras Rike har Souverain  
så Drottning såsom Konung.

4. Att hwad på jorden fins, Till Lärlek mig  
upwäcker, Lickan den jag såg i går, War  
både skön och täcker, Hon med sina sår gick  
wall Och ljöng en härlig wisa, Elden tändes i  
mitt bröst, Och brinner utan lisa.

5. Men, ack, hon swan sin los, Och Ro-  
gen henne gämdde, Hela dagen sökte jag, Och  
hela natten drömde, Hwar den sköna Nymp-  
phen for Tog wägen eller hamna, Uti söm-  
nen trostes mig dock henne så omsamna.

6. Men då jag wakenade, Och ensam fant  
i sängen, Wart jag harmsen steg straxt upp.  
Gick ut fring hela ången sökte den jag sakna-  
de, Och ånellig sent omsider Henne fant, när  
Månan up, Och solen nederskrider.

7. Då så fick mitt hjerta lif, Att Lärlek gäste  
blodet, Jag fick fatt min skönas hand och häls-  
sade på modet, Sen jag sade, du min ros,  
Mitt hjerta satt i tåga, Aldrig blir jag lyckelig  
om jag ej Er får äga.

2. Hwad

8. Hwad hände, Jo, med nåd, hon uptog  
mina böner, Bad mig vänligt sitta ned i  
blomster-ängen gröna. Der wi ewig trohets  
ed å dnise sidor sworo, Foglarna upp öfwer  
öf til eden vittnes woro.

9. Nöjet som jag har, Står icke at befrif-  
wa, Eloris unnar mig alt godt jag önskar  
hon må trifwas, Något jag dock nämna' bör  
om lyckan min den blida, Eloris hwilar wid  
mitt bröst, Och jag wid hennes nda.

10. Ho undrar wäl, Om jag för säll och  
lyckelig kan fattas, jag har fått mer än jag idnkt,  
Wig icke något fattas Nåd som Skönhet, dygd  
och mer min Eloris til mig förde, Sälla stund  
då Himlen med mit tal des hjerta så updröde.

#### Den Sjerde:

##### I.

**M**en ack hwad ndje är om Sommarens När  
alla dretter stå i blomma. Ja mera ndje  
det wara må När som min käresta  
månd' komma: Gäst jag den intet säga wet,  
Det är ej eller wärde et nämna för någon själ,  
Ehwem min käresta månd' wara.

2. Lärkan spelar i den gröna Lund; Så gjor-  
de Glickan min på ängen, Det ljufwa låte af  
hennes mun, Det wäkte mig up af sängen,  
Och fast jag intet wil förja hårdt, Hon wäcker  
mig, men det gick inte swårt, Med sina wänli-  
ga toner.

3. Men

3. Men då jag wakenade och såg mig om,  
Jag wiste ej hwad jag skul' tänka; Och Glickan  
som i mitt sinne låg, Hon hårda hjertat mån-  
de fränka; Gäst jag kan intet säga det, Ej  
eller nämna för en Christen själ, Hwem mit  
hjerta mände älska.

4. Så gick jag mig af sängen up, Jag tog  
straxt på mig mina kläder, Så gick jag ut  
den gröna Lund, där alla Glickor flög som häder,  
Dren spelade och Lärkan sang, Men Glickan  
min hon hade äfwen klang, Uti den härliga musiken.

5. I denna lunden war en sådan sång, Så  
hela jorden mände hoppa; Men Glickorna de  
hade en stäuter gång, De woro så nätta om si-  
na fötter, Och alla hällö de uti en ring, Den  
finaste där war, så war det min, Som jag i  
dansen wecte.

6. När dansen slutades, Så tog jag henne  
uti min famn, Med kys och minner som war  
wackra, Mit enda nöje det wara må, At med  
all kärlek dig äga så, deri min lust mände leka.

7. Dermed slutar jag nu denna Sång, Och  
tackar eder för alt nöje, Jag wil ej höra Gio-  
lens klang, Min wän du kunde mig sielf böja,  
Ack Glickor jag Er tackar; Det wist min lycka  
war at jag gick hit, God natt min  
söta Gudinna.



Den

Den Femte:

Samtal emellan en Bonde och hans  
Dräng, angående maten.

Drängen.

Ta mig den onde,  
När jag blifwer Bonde,  
Skal jag icke sinka  
Med Sief och med sinka,  
Två gånger om dan,  
Till dess jag blir wan;  
Och sedan wäl tri:  
Och skal ändå stå bi.

Bondens Svar.

Du dumma Gieper,  
Bet icke hwad du med munnen din geper:  
När du blir din Egen,  
Går du icke mjölet til degen;  
Gick Gläppet til Rålen,  
Till alla tre målen;  
Utan äta Wattwålling och Sill,  
Och tacka Gud om så råcka will.

---

Exemplaret kostar 1 B.